

humane og samvittighedsfulde Forpagtere, er Tingen i sig selv vanffelig, og det turde dog være et Hensyn, man skylder at tage, om der ikke, ved at indblande de Privates Interesse i Forholdet, vilde komme vel mange døde Skibe, flere, end der nu er.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (M. Hage) har stillet Forslag om at forhøje Summen for forskellige navngivne Eiendomme fra 50,000 Rd. til 70,000 Rd., og han har idag nærmere motiveret dette Forslag derhen, at han herved nærmest sigter til Frederikspladsen med den derpaa staaende Ruin, Noget, jeg forøvrigt meget ønskede, at han nærmere havde præciseret derved, at han havde opført en speciel Titel for disse 20,000 Rd. Som Sagen foreligger, kan jeg for mit Vedkommende egentlig ikke have Noget imod dette Forslag, naar Thinget vil give Regjeringen fuld Frihed og Bemyndigelse til at sælge Marmorkirken og Pladsen; men det er jo en Bemyndigelse, man hidtil ikke har været tilbøielig til at give, og jeg skal hertil yderligere bemærke, at Sagen jo forsaavidt ikke ligger under Finantsministeriet, men derimod under Indenrigsministeriet, og at man hidtil har forlangt, at der skulde foreligge bestemte Planer for Benyttelsen af denne Plads eller Ruinen, førend Samtykket til Salget blev givet. Allsaa maae ærede Medlemmer jo vide, at de, ved at vedtage dette Forslag, give Regjeringen ikke blot Anviisning paa, men ogsaa Bemyndigelse til at realisere Frederikspladsen med den derpaa staaende Ruin.

Endelig er der faldet forskellige Ytringer angaaende Forslaget under Nr. 10, om at give Finantsministeren Bemyndigelse til at afstaae et Areal af indtil 6,000 □-Alen til derpaa at opføre en Kirke. Jeg tilstaaer, at hele dette Spørgsmaal efter min Mening er blevet noget høiere iveiret, end det i sig selv giver Anledning til, og i ethvert Tilfælde meget høiere, end der har været Spørgsmaal om fra min Side ved at stille Forslaget. Jeg har ikke søgt Begrundelsen for dette Forslag i Grund-

lovens § 3 og har heller ikke bragt det i Forbindelse med Valgfrimenigheder og den hele kirkelige Bevægelse. Jeg har taget Sagen ganske simpelt og ligefrem, og jeg vil bede de ærede Medlemmer gjøre det Samme, thi jeg holder mig overbevist om, at man derved kommer til det rimeligste Resultat. Sagen er den — og det kan aldeles ikke benægtes —, at man her i Byen, navnlig i Trinitatis Sogn, har en ganske overvældende Folkemængde til den Kirkeplads, der er tilstede, og det er i sig selv ganske naturligt, naar der er et særligt Sogn, at det da ogsaa ønsker sin egen Kirke og ikke skal henvises til fælles Benyttelse af Kirken med et andet Sogn. At Afstanden skulde have faa Lidt at betyde, som det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, meente, kan jeg ikke indrømme. Jeg finder det baade naturligt og rigtigt, at man ønsker at skaffe sig en særegen Kirkebygning, og jeg billiger ganske Bestræbelsen fra de Mænds Side, der have stillet sig i Spidsen for denne Sag, for endelig at see den breven igjennem. Jeg er heller ikke istand til at indsee, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har Ret, naar han taler om den strigende Inconsequents, der skulde være i, at man for 20,000 Mennesker, der iøvrigt troe at kunne paatage sig at bygge en Kirke, forlanger dette lille Tilskud, medens man fordrer, at 10 Familier, der ønske at danne en særlig Menighed, selv skulle befoste et Vedehuus. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at den større Part af disse 20,000 Mennesker, som det ærede Medlem dvælede ved, bestaaer af den fattigere Deel af Befolkningen, og det er i alt Fald ikke disse 20,000 Mennesker, der have paataget sig at ville bygge Kirken, men det er Folk rundt omkring, der have stillet sig i Spidsen for Sagen for at søge at afhjælpe den Trang, der her virkelig er tilstede. Det er fremdeles bemærket, at dette for en saa rig Commune som Kjøbenhavn ikke er Noget at tale om. Nei, mine Herrer, det er slet ikke nogen Communesag, og naar jeg har tilladt mig her at komme frem